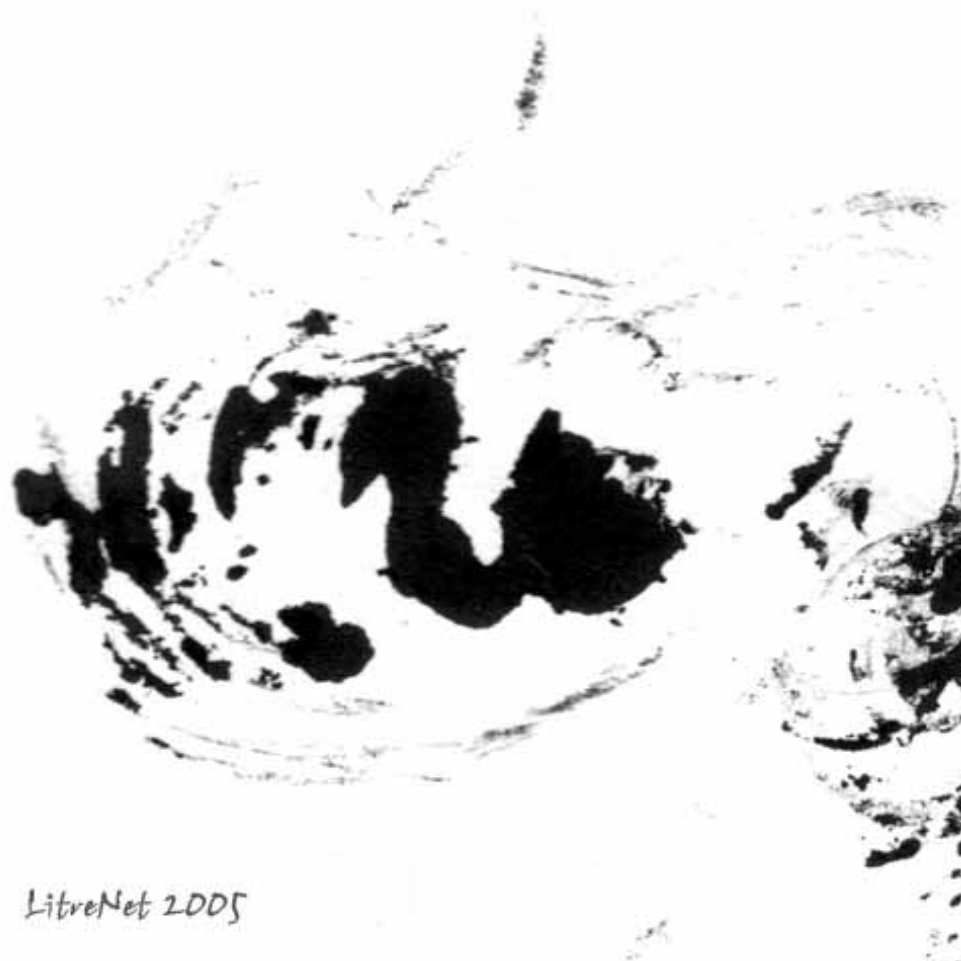

Anca Anghel Novac

exercițiul urmei

LitreNet 2005

Anca Anghel Novac

exercițiul urmei

Redactor: Geta Rossier grossier@litternet.ro

Coperta și grafică: © 2005 Dora Ionescu dionescu@litternet.ro

Editor format Adobe PDF: Dora Ionescu dionescu@litternet.ro

Text: © 2005 Anca Anghel Novac

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea Adobe PDF

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea, sau comercializarea acestei versiuni, fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-37-9

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro/>
office@litternet.ro

CUPRINS

AXIOLOGIA FORMEI.....	4
FIZIOLOGIA TĂCERII	5
LIMITĂ	7
CLEPSIDRĂ.....	8
PLOAIE DE VARĂ	9
AUTUMNALĂ	10
INFLEXIUNE	11
RACHMANINOV, ADAGIO LA COLȚ DE STRADĂ.....	12
CÂNTEC SPANIOL	14
PROFIL PIERDUT	15
POEZIE FĂRĂ ÎNTOARCERE.....	16
NEVISARE.....	17
PE O EMISFERĂ DOMINANTĂ.....	18
INTERIOARE	19
REPER ORIENTATIV LA VEDERE	20

axiologia formei

din punctul de vedere al exteriorului
interiorul este o prezență nerostită
ca și cum forma ar fi o știință prelungită
ce transpune și-atinge incandescențe latente

și dacă biologia cuvântului îmi este gândul
estetica gestului meu are un nume
originea pură se lasă atinsă
iar lumea este a noastră prin transparență

și-atunci forma devine geometria culorii-n mișcare
ce din albă mâine îmi pare pătrată perfidă
dezvelind interioare labirintul e-același
doar semnele orbilor mereu altele

fiziologia tăcerii

mă doare neputința ta de a cuprinde toate umbrele cu o palmă de zbor
mă doare atingerea ta călcată până la oase fluturată-n mine
și totuși în genunchi am să zbor până acolo unde trebuie să zbor
am să-ți strig de mine pe o aripă arcuită-n trepte
am să te alunec pe o clipă tot mai îngustă ce te va petrece
și am să te plesnesc tăios până când ai să te-ntuneci de mine

nu mă privi așa, calcă-mă și nu mă întreba de umbre
nu mă săruta așa, atinge-mă și nu-mi spune de durere
îmi doresc zborul fie de înalt fie de cădere
îmi doresc vertical coborârea către esențe tot mai aproape
de n-ai să înțelegi, am să-ți devin începutul din urmă
binomul pătrat al spiralei cu tine am să mă fac
ai să te lași purtat de nemiloasa vreme țesută cu mine
ai să știi de ce mi-e foarte cald sau foarte frig
și-ai să mă iubești de peste plin și de nespus de singur

dar mie îmi moare-n ecouri eternul căderii zburate cu sete
îmi arde angoasa tăcerii atunci când seara se lasă
ușa cea niciodată deschisă pe mine mă doare iubite
revolta mocnește mereu în culise
îmi arde și arde o supărare scundă bătătorită cu grijă
și plâng, îți tot plâng înghețul surâsului mut

când îți spuneam de picioare ce deveneau aripi
tu mă-ntrebai câte umbre m-au mai călcat astăzi

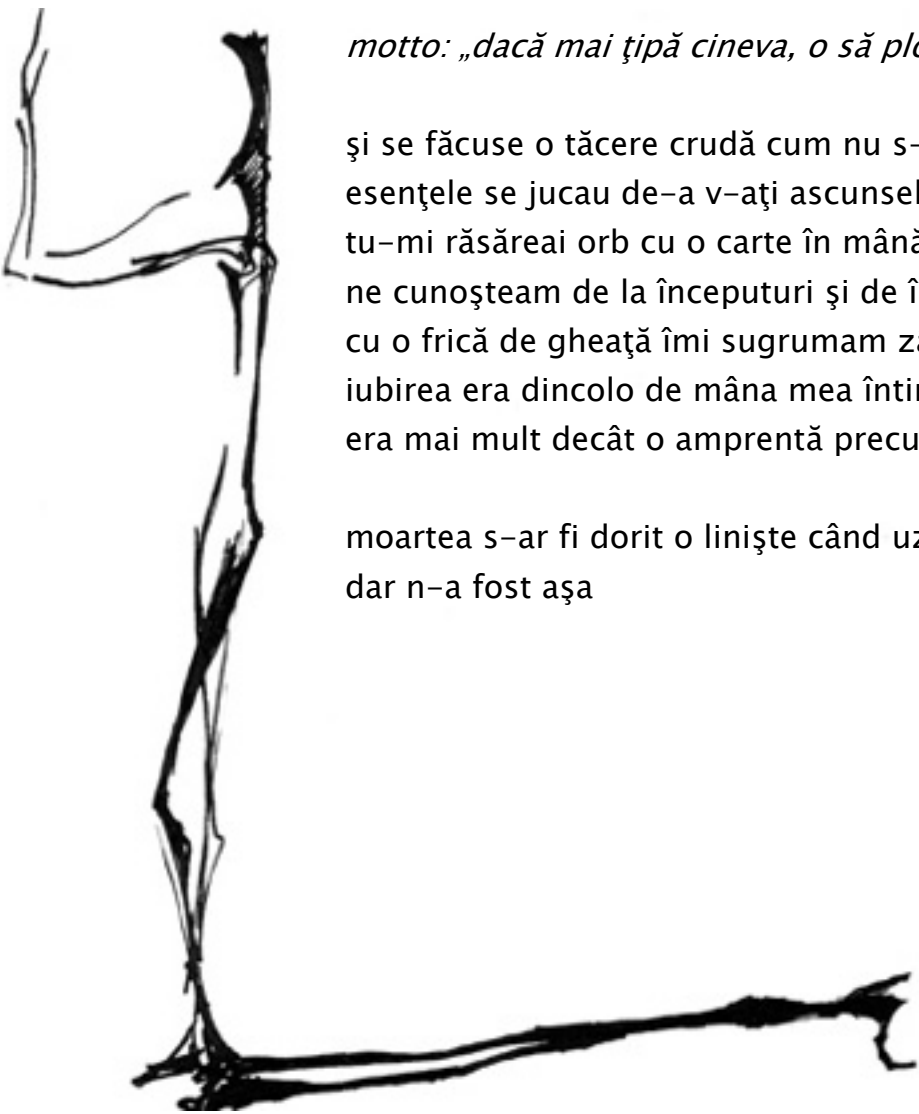

limită

motto: „dacă mai țipă cineva, o să plouă” – Matei Ghigiu

și se făcuse o tăcere crudă cum nu s-a mai văzut
esențele se jucau de-a v-ați ascunsele în spatele cuvintelor
tu-mi răsăreai orb cu o carte în mână
ne cunoșteam de la începuturi și de încă o jumătate de veac
cu o frică de gheață îmi sugrumam zâmbetul
iubirea era dincolo de mâna mea întinsă
era mai mult decât o amprentă precum o rană nevindecată

moartea s-ar fi dorit o liniște când uzul țipătului se pierde
dar n-a fost așa

clepsidră

un anotimp oranj se despletea până la risipire
de prea mult întuneric lampadarele s-au aprins
pe chip, un zâmbet nu-și mai găsea astâmpăr
mi-ar fi trebuit un anume motiv ca să mă pierd
mi-ar fi trebuit măcar un suspin de ploaie ca să-ți vorbesc
și totuși nu s-a întâmplat nici o înfrângere
pereții de gumă la fel se îngustau precum o clepsidră
spațiile se repezeau nesătule după o altă gură de zbor
mirosea a stare de veghe și a nopți nedormite
rătăceam în derivă, până la genunchi, cu capul în jos
până când clipele ni se lipiseră de degete nenumărate

te știam singur pe o corabie de gheață
în urmă ceremonia rămânea neîntâmpată

ploaie de vară

ploua imbecil de frumos ploua a nesfârșire
în ropote alunecam, rafalele se adunau în mine
ploua cumplit de-amețitor ploua-n disperare
o apă caldă cu miros de salcie plângătoare
ploua absolut ireal ploua în dementețe puține
lumânările apei ne mureau în surdină
ploua hașurat de banal ploua estompat
atingerea noastră umezită în mine
ploua cu o vară și mâine și azi
tâmpla lovită de mersul cu tine
cu ciudă cu râvnă un vuiet un dor
un trăznet sunat de-o volbură rece
îmi plouaaaaaaa bestial fermecător
pe-o undă de apă ce trece
ca de ultimă dată deliram tendențios
o piatră-mi bătea ca să rupă

ce sete cumplită îmi este mi-a fost
epura semantică a ploii se șterge...

autumnală

umbrelă turcoaz, țipăt oranj

între timp
a venit toamna

surâdeam până la cerul cel mai de sus
ca și cum fiecare sunet putea fi neuitat
de n-ai fi plecat, n-aș mai fi venit
castanele ne așteptau oricum fierbinți
coborâsem fără să vreau dintr-un țipăt oranj
o umbrelă îmi alerga mereu către ploaie

stăteam și te priveam cu ochii-nchiși
pletoasă ea ne-a deschis larg ușa
mi se făcuse dor de-un pas înainte
știa că alunecările undeva se petrec
frunzele ne chemau acoperind din urmă
mereu de până peste gură, pe umeri în jos

și azi ca și ieri
mi se făcuse de toamnă

inflexiune

până la pragul cel mai de sus mi-era teamă
de urmele pe care le-am mai călcat
deșiram întortocheate spaime
urcate până la cel mai de capăt înțeleș
brațele țipau o îmbrățișare fără cuvinte
viața se lăsa dezgolită de haine în jos
jocul oricum era furibund cafeaua tot neagră
spre moarte infiniturile deveneau finite
se opreau din când în când în vârf de picioare
de-a loteria, de-a Baba Oarba ?
rigor mortis sau rigor virtualis
sic transit gloria iubirea și banii
ne mai sărutam din când în când pe furiș
îți mai strecuram o privire pe sub piele
prin toate buzunarele mână-n mână
ochelarii ți se abureau de plăcere
cu ochii închiși seară de seară
îmi fierbințeai buricul degetelor
timpul aluneca precum sângele
tic-tac mereu de talie mă prindea

cu ochii pe ceas orgasmul mirării
mai rățăcea o tăcere

rachmaninov, adagio la colț de stradă

de la un timp diminețile-mi devin din ce în ce mai late
o alergare fierbinte mă gătuie
un deget de sare străbate întinderea nudă
pe sânul privirii o lacrimă și încă o lacrimă s-ascunde cu teamă
așteptările pândesc de cu seară din secundă-n secundă
și din lungă iubirea devine prelungă cu mâinile goale

rachmaninov rachmaninov e fals concertul cu tine
și cred și încă mai cred în sărutul andante la fiecare colț de stradă
și încă mai cred că ai să te oprești la mantinelă cu mine
căci e târziu și concertul de pian în C minor e o sentință fatală
și timpul ucide nu iartă revine din umbră
iubirea e viață cu de-a sila urcată pe-o punte de sticlă

spune-mi iubite că totul se cheamă uitare de sine
spune-mi că viața se moare de azi pe mâine la întâmplare
că întregul s-adună într-o nefirească eroare browniană
și atunci arcuirea mea ești tu din nebăgare de seamă
și atunci eu devin întâmplarea ta ghicită în palmă
căci mi-e dor și mi-e foame mereu de-o altă și altă zidire cu tine

iubite mi-e singură noaptea nevăzută de nimeni
mi-e singură ziua ca și cum fără de capăt mă pot termina în tine

ca și cum obosind aş transcrie cuvintele cele mai albastre
spune-mi că ți-e dor de cum ți-e sete că se știe
spune-mi că ți-e sete de cum ți-e dor că se moare
iar mie încă mi-e teamă de zbor

rachmaninov rachmaninov adagio concertul cu tine e o farsă
și m-ascult și m-ascult și mă dor silabele surde
rachmaninov rachmaninov e o prostie să mori
și totuși se moare de sete superb da capo al fine
astăzi eu și mâine tot eu la întâmplare
din neatenție îți scriu fericiri șifonate pe un caiet dictando...

de-a lungul, o dimineață ce din ce în ce mai lată
în poala gândului, cu încă o părăsire mă adoarme

cântec spaniol

cerul mat se scutura de ceață
buricele degetelor căutau buza apei
ea cânta parcă din alte anotimpuri
dureri aduse de peste ani
ispite aplecate în amintiri nerostite
te amo senior
te amo senior
porque eres tu mis sol?

pe punte era dimineată
în ochii bătrânului
vântul nu mai bătea vertical
me ignores por favor
zicea în gând
și trăgea adânc din pipă

profil pierdut

am s-adorm la capătul dinspre zi al cerului adus de tine
ca să fiu prima prima care-ți va aduce de veste răsăritul
am să număr cu tine colțurile stelelor foșnitoare
cu răbdarea celor ce știu să aștepte o lună plină
pe aripa dinspre noapte când se va crăpa de ziuă
am să mă plec în tăcere într-o împăcare de sine
cu teamă am să îndrăznesc să-ți întind o lumină de rouă
în poala frunții încinsă de sete
câtă minunată risipire să ne închipuim o asemenea viață
precum o perpetuă dimineață virgină scuturată de floare

și totuși când mi-ai spus că se poate, am dorit să te cred
deși o umbră de noapte se lăsa mută obosindu-ne

poezie fără întoarcere

mi se făcuse dor de-o întârziere
când m-am încumetat să te ating
îți veneam ca să te mint că e bine
întâmplările se perindau galben
dintr-un început fără de coajă
sau poate dintr-o altă și altă iubire
din care uitasem să mă întorc

pe-o filă de carte
un cuvânt se lasă sărutat
îmi surâdeai o mirare
îți înnoptam un oftat

nevisare

îmi reveneam dintr-un început
frământam cu tâmpla somnul gândurilor înghețate până la oase
arcuiam înainte și-napoi mereu aceeași întrebare
ca și cum de unde mă oprisem
ca și cum ce se întâmplase după
între timp trecuseră o mie de toamne
îmi cumpărasem televizor și mașină alba lux
îmi împletisem zeci de pulovere
tu picior peste picior îmi surâdeai împăcat
era bine la gura sobei cea plină de lemne
în jur o droaie de nimicuri ne umpleau viața
și parcă undeva într-un colț se făcea
că un pian își uitase clapele-n surdină
era un fel de durere stătută
o așteptare de dinainte ca totul să se petreacă

când m-am trezit
angoasa acelei risipiri s-a întunecat în mine
precum o rană ascunsă fără' de sărut

pe o emisferă dominantă

erai descumpănit în mașina mea galbenă
printre capacele de plastic gândurile, drepte fiind, nu se lăsau turtite
era un zbor lin ca de puf de păpădie
privirile la patru ace împiedecau alergarea mută dată cu încetinitorul
oricum nu contează, îți spuneam, nu există o acuitate a alergării
între mersul pe jos și zbor o lume a simțurilor mereu respiră

doar erai orb ca și mine
în spatele retinei devenisem una cu cerul
un cer pe o emisferă dominantă
când mai sus, când mai jos dar întotdeauna cer
un zbor când mai de sus, când mai de jos
dar întotdeauna zbor

de nebănuț, orbind în tine înțelesuri cumva ne-am desprins

interioare

prin transparență la cumpăna visului
iluzia devenea certitudine
prin tragere la sorti
întinderile se vroiau ape

*cu siguranță cândva ne întâlnisem
dar fără de urmă*

reper orientativ la vedere

m-am orientat pe la colțuri precum mi-ai spus
am strâns toate capacele sticlelor deja desfăcute
cu întrebările desfăcătoare cu tot
împrăștiate din mărinimia inconștientă a băutorilor de bere
(de bere cardinală nici nu mai putea fi vorba)
mă priveai, în timp ce ochelarii ți se abureau de mirare
mie lentilele de contact mi se abureau de plăcere
și mă iertai pentru îndrăzneală
iar eu mă întrebam oare ce-aș mai putea face să ți se întâmple ceva
cardinal, fără repere, doar să se întâmple copios
și atunci, Dumnezeu știe cum, ceva fără de pereche s-a petrecut

îți mulțumesc că te-ai luat după mine
devenisem o aruncătoare

